

ČESKÁ REPUBLIKA

ROZSUDEK

JMÉNEM REPUBLIKY

Nejvyšší soud České republiky rozhodl v senátě složeném z předsedy JUDr. Petra Vojtka a soudců JUDr. Marty Škárové a JUDr. Zdeňka Novotného v právní věci žalobkyně V. K., zastoupené advokátkou, proti žalovanému L. Č. r., s. p., zastoupenému advokátem, o náhradu škody na zdraví, vedené u Okresního soudu Praha - západ pod sp. zn. 5 C 288/95, o dovolání žalobkyně proti rozsudku Krajského soudu v Praze ze dne 8. listopadu 2000, č. j. 26 Co 304/2000-98, takto:

I. Dovolání se zamítá.

II. Žádný z účastníků nemá právo na náhradu nákladů dovolacího řízení.

O d ů v o d n ě n í :

Žalobkyně se domáhala zaplacení částky 252.382,- Kč s 3 % úrokem z prodlení z částky 76.131,- Kč od 3. 6. 1994 do 14. 7. 1994, se 16 % úrokem z prodlení od 15. 7. 1994 do 14. 9. 1999 a s 12 % úrokem z prodlení z částky 176.251,- Kč od 15. 9. 1999 do zaplacení, a dále pravidelné renty od 15. 9. 1999 ve výši 3.900,- Kč měsíčně. Nárok na náhradu škody na zdraví, která vznikla žalobkyni v důsledku úrazu utrpěného dne 6. 7. 1990 na můstku turistické stezky v Z. údolí, sestává z částek bolestného ve výši 7.950,- Kč, ztížení společenského uplatnění v oblasti ortopedické ve výši 5.850,- Kč a v oblasti psychiatrické a neurologické 15.000,- Kč, s ohledem na mimořádně tíživé následky úrazu a věk žalobkyně čtyřnásobně zvýšené (ztížení společenského uplatnění celkem 83.400,- Kč), dále z náhrady ztráty na výdělků po skončení pracovní neschopnosti od 6. 7. 1990 do 27. 6. 1991 ve výši 2.890,- Kč a za dobu od 28. 6. 1991 do 14. 9. 1999 ve výši 141.656,- Kč a od tohoto data 3.900,- Kč měsíčně, z cestovního ve výši 200,- Kč a 7.644,- Kč, z nákladů na přilepšení na stravě ve výši 1.040,- Kč a z věcné škody ve výši 7.600,- Kč.

Okresní soud Praha - západ rozsudkem ze dne 22. 2. 2000, č. j. 5 C 288/95-78, žalobu v celém rozsahu zamítl a rozhodl o náhradě nákladů řízení. Vyšel ze zjištění, že dne 6. 7. 1990 při přecházení můstku přes potok na lesním úseku vyznačené turistické stezky v Z. údolí se pod žalobkyní uvolnila a prolomila příčně položená kulatina tvořící povrchovou část můstku (dále jen „kulatina“), do vzniklého otvoru jí zapadly obě nohy a při následném pádu žalobkyně utrpěla zlomeninu levé nohy v kotníku. Komplikované zranění si vyžádalo opakované operace a hospitalizace a od 28. 6. 1991 byla žalobkyni přiznána trvalá invalidita. Přestože soud k námitce promlčení vznesené žalovaným dovedl, že nárok žalobkyně (všechny jeho dílčí složky) se před podáním žaloby promlčel marným uplynutím dvouleté subjektivní promlčecí doby podle § 106 odst. 1 obč. zák., zabýval se i otázkou odpovědnosti žalovaného za škodu a dospěl k závěru, že žalovaný řádně plnil svoji prevenční povinnost ve smyslu ustanovení § 415 obč. zák., neboť prostřednictvím střediska služeb lesního závodu prováděl údržbu turistických tras, včetně předmětného můstku, v rozsahu odpovídajícím konkrétním podmínkám (obtížný lesní terén, působení přírodních sil a počasí, délka turistických tras). Můstek byl opravován zhruba půl roku před úrazem žalobkyně, stav turistických tras byl pravidelně kontrolován (pracovníci žalovaného ing. J. R. asi 10 dnů před úrazem) a ani při kontrole bezprostředně po úrazu nevykazoval můstek známky nedostatečné údržby; samotná prolomená kulatina byla z čerstvého, neztouchaného dřeva. Soud dále dovedl, že z hlediska obecné odpovědnosti podle § 420 obč. zák. neexistuje žádný právní předpis, který by žalovanému ukládal určitou povinnost ve vztahu k turistickým trasám; neukládá ji ani zákon o lesích, který naopak stanoví povinnost zachovávat v lesích potřebnou opatrnost, a hospodářská smlouva mezi magistrátem města P. a lesním závodem Z. o poskytování finančních prostředků na údržbu turistických tras rovněž nemohla založit právní odpovědnost žalovaného za stav těchto tras. Žalovaný tedy neporušil žádnou právní povinnost a za škodu žalobkyni neodpovídá.

K odvolání žalobkyně Krajský soud v Praze rozsudkem ze dne 8. 11. 2000, č. j. 26 Co 304/2000-98, rozsudek soudu prvního stupně potvrdil, rozhodl o náhradě nákladů odvolacího řízení a připustil dovolání proti rozsudku k posouzení rozsahu prevenční povinnosti žalovaného podle ustanovení § 415 obč. zák. ve vztahu k turistickým stezkám na lesních pozemcích, k nimž žalovaný vykonává právo hospodaření. Odvolací soud vyšel ze skutkových zjištění soudu prvního stupně a ztotožnil se především s jeho závěrem, že žalovaný neporušil žádnou právní povinnost. Podmínky odpovědnosti za škodu vzniklou úrazem žalobkyně dne 6. 7. 1990 posuzoval podle § 421 občanského zákoníku ve znění účinném před 1. 1. 1992 (§ 868 obč. zák.), podle nějž protiprávní úkon může spočívat v porušení určité konkrétní právní povinnosti nebo v porušení obecně stanovené právní povinnosti vyplývající z ustanovení § 415 obč. zák. Podle odvolacího soudu žalobkyně neprokázala, že by žalovaný (některý z jeho pracovníků při plnění pracovních úkolů) porušil v rámci plnění úkolů organizace svoji právní povinnost. Předmětem podnikání žalovaného (resp. jeho právního předchůdce státního podniku Středočeské státní lesy B.) nebyla údržba turistických stezek a můstek, na němž došlo k úrazu žalobkyně, nebyl vůbec evidován v jeho majetku. Žádný z právních předpisů (zákon č. 61/1977 Sb., o lesích, ani zákon č. 96/1977 Sb., o hospodaření v lesích a státní správě lesního hospodářství) žalovanému neukládá povinnosti ve vztahu k turistickým stezkám a žalovaný neporušil ani povinnost vyplývající mu z ustanovení § 6 písm. b) vyhlášky č. 119/1988 Sb., o hospodaření s národním majetkem (tj. povinnost organizace hospodařit s národním majetkem s péčí řádného hospodáře, zejména pečovat o údržbu národního majetku k plnění úkolů a nakládat s nimi v souladu s těmito úkoly), neboť předmětný můstek nesloužil k plnění jeho úkolů. Podle odvolacího soudu žalovaný neporušil ani povinnost vyplývající z ustanovení § 415 obč. zák. ve znění před 1. 1. 1992, neboť prováděl kontrolu stezek, včetně předmětného můstku, který byl v dobrém stavu; kulatina byla ostatně zjištěna jako zdravá i při kontrole provedené žalovaným krátce po úrazu. Prevenční povinnost podle odvolacího soudu není povinností absolutní a nemůže zajišťovat, aby ke škodám nedocházelo nikdy, tj. v žádném okamžiku; za situace, kdy udržování takových stezek není pracovní náplní žalovaného, nelze po něm ani v rámci prevenční povinnosti požadovat, aby stezky byly v každém okamžiku a za každého počasí, při značném počtu různých uživatelů, udržovány ve zcela bezvadném stavu. Svoje stanovisko odvolací soud podpořil odkazem na rozsudek Nejvyššího soudu ČR ze dne 30. 6. 1986, sp. zn. 1 Cz 25/86, zveřejněný ve Sbírce soudních rozhodnutí a stanovisek č. 9 - 10, ročník 1988, pod č. 36. Podle odvolacího soudu ani hospodářskými smlouvami, uzavřenými právním předchůdcem žalovaného s Národním výborem m. P., nemohla být založena odpovědnost žalovaného za stav turistických cest a zřizovaných lesních areálů, protože žalovaný byl pouze dodavatelem objednaných prací, přičemž soustavná údržba takto zřízených turistických stezek nebyla předmětem jeho činnosti - jestliže zřízené stezky udržoval, činil tak v rámci své prevenční povinnosti. Ani metodickým návodem vydaným Ministerstvem lesního a vodního hospodářství v roce 1984 není ukládána povinnost, nýbrž pouze stanovena možnost provádění prací v souvislosti s rekreačním využitím lesa. Odvolací soud z toho dovodil, že porušení právní povinnosti ze strany žalovaného nebylo prokázáno, proto se nezabýval otázkou promlčení nároku, který vůbec nevznikl, a rozsudek soudu prvního stupně potvrdil.

Proti tomuto rozsudku podala žalobkyně dovolání, které odůvodňuje podle ustanovení § 241 odst. 3 písm. d) o.s.ř. Podle dovolatelky z provedeného dokazování jednoznačně vyplynulo, že se turistická stezka, na níž došlo k úrazu, nachází na pozemcích, k nimž žalovaný vykonává právo hospodaření. Byla zřízena v 80. letech právním předchůdcem žalovaného, který ji po celou dobu pravidelně udržoval, máje k dispozici dostatečné personální i finanční zdroje. Samotnou existenci prevenční povinnosti ve smyslu ustanovení § 415 obč. zák. na své straně žalovaný ve vztahu k turistické stezce ostatně ani nepopřel. Zřízením turistických stezek na daných lesních pozemcích byla podle dovolatelky založena povinnost žalovaného tyto stezky udržovat v takovém stavu, aby mohly sloužit svému účelu. Rozsah této povinnosti je dán jednak vlastním účelem, pro který byly stezky určeny, jednak i konkrétními podmínkami na různých úsecích stezky. V úsecích, které nelze obejít a které představují jedinou možnost pokračování v cestě, jako např. můstky přes vodu, je třeba údržbě a kontrole věnovat podstatně větší pozornost tak, aby byla v každém okamžiku zajištěna základní funkce můstků - bezpečný přechod přes potok, oproti těm částem turistické stezky, kde má turista možnost běžně sejít a neprůchodná nebo nebezpečná místa obejít. Podle dovolatelky v případě můstku přes Z. potok stíhala žalovaného povinnost údržby ve větším rozsahu, než tomu bylo ve vztahu k jiným úsekům stezky, a proto byl povinen provádět údržbu a kontrolu můstku v širší míře, než jak činil. Jestliže při přecházení můstku došlo k prolomení kulatiny a následně k propadnutí nohou, žalovaný podle závěru dovolatelky nedostal své prevenční povinnosti v potřebném rozsahu a umožnil tak vznik závažného poškození na zdraví, vedoucího k trvalé invaliditě žalobkyně. Odvolací soud tedy nesprávně odkázal na rozsudek Nejvyššího soudu ČR ze dne 30. 6. 1986, sp. zn. 1 Cz 25/86, který dopadá na odlišné skutkové okolnosti případu. K jejímu úrazu totiž došlo na úseku turistické stezky tvořeném můstkem vedoucím přes Z. potok, jehož použití představovalo

jedinou možností, jak se dostat na druhý břeh potoka a dále po turistické stezce pokračovat (s výjimkou brodění se vodou). Dovolatelka navrhla, aby rozsudek odvolacího soudu byl zrušen spolu s rozsudkem soudu prvního stupně a aby věc byla vrácena soudu prvního stupně k dalšímu řízení.

Žalovaný se ve svém vyjádření k dovolání žalobkyně ztotožnil se skutkovými zjištěními i právními závěry soudu prvního stupně i odvolacího soudu a doplnil, že les a lesní prostory jsou místy veřejně přístupnými a jestliže do nich v průběhu dne vstoupí více návštěvníků, včetně jezdců na koních, objektivně nelze podchytit eventuální poškození můstku, které může nastat během dne. Charakter zlomené kulatiny (čerstvá zlomenina) v daném případě svědčí o tom, že závada na můstku nastala operativně a nešlo tudíž o zanedbaný závadný stav v jeho schůdnosti. I proto žalovaný nemohl zanedbat svou prevenční povinnost podle ustanovení § 415 obč. zák. Žalovaný navrhl, aby dovolání žalobkyně bylo zamítnuto.

Vzhledem k ustanovení části dvanácté, hlavy první, bodu 17. zákona č. 30/2000 Sb., kterým se mění zákon č. 99/1963 Sb., občanský soudní řád, ve znění pozdějších předpisů, a některé další zákony, Nejvyšší soud České republiky jako soud dovolací (§ 10a o.s.ř.) dovolání projednal a rozhodl o něm podle dosavadních předpisů, (tj. podle občanského soudního řádu ve znění účinném před 1. 1. 2001 - dále jen „o.s.ř.“). Po zjištění, že dovolání bylo podáno ve lhůtě uvedené v ustanovení § 240 odst. 1 o.s.ř. oprávněnou osobou - účastníkem řízení - a po přezkoumání věci ve smyslu ustanovení § 242 odst. 3 o.s.ř. dospěl k závěru, že dovolání, které je přípustné podle ustanovení § 239 odst. 1 o.s.ř., není opodstatněné.

Přípustnost dovolání proti potvrzujícímu výroku rozsudku odvolacího soudu je v dané věci založena výrokem odvolacího soudu o připuštění dovolání podle § 239 odst. 1 o.s.ř., jímž nebyla právní otázka, pro kterou bylo dovolání připuštěno, vymezena; dovolání je proto přípustné pro řešení těch právních otázek, které byly pro rozhodnutí odvolacího soudu významné (srov. náleží Ústavního soudu České republiky ze dne 20. 2. 1997, III. ÚS 253/96, uveřejněný pod pořadovým číslem 19 ve Sbírce nálezů a usnesení Ústavního soudu České republiky, svazek 7), a jejichž řešení bylo v dovolání zpochybněno. Tímto výrokem je současně vymezen i dovolací důvod [§ 241 odst. 3 písm. d) o.s.ř.], neboť dovolání může být odvolacím soudem připuštěno jen pro řešení právních otázek, nikoliv pro jiné otázky, jako je například posouzení správnosti nebo úplnosti skutkových zjištění.

Dovolání v dané věci je proto - kromě okolností uvedených v § 237 o.s.ř. [§ 241 odst. 1 písm. a) o.s.ř.], případně § 241 odst. 3 písm. b) o.s.ř., - přípustné pouze z důvodu, že rozhodnutí spočívá na nesprávném právním posouzení věci. Důvody podle ustanovení § 237 odst. 1 o.s.ř. dovolatelka nenamítá a nevyplývají ani z obsahu spisu. Dovolatelka vytýká odvolacímu soudu nesprávné právní posouzení rozsahu povinnosti žalovaného udržovat v odpovídajícím stavu turistické stezky na lesních pozemcích, k nimž vykonával v době úrazu právo hospodaření, a to z hlediska tzv. generální prevence podle § 415 obč. zák. Dovolací soud je takto uplatněným dovolacím důvodem včetně jeho obsahového vymezení vázán (§ 242 odst. 1 a 3 o.s.ř.).

Nesprávné právní posouzení věci ve smyslu § 241 odst. 3 písm. d) o.s.ř. může spočívat v tom, že dovolací soud věc posoudil podle nesprávného právního předpisu, nebo že správně použitý právní předpis nesprávně vyložil, případně jej na zjištěný skutkový stav věci nesprávně aplikoval.

Vzhledem k ustanovení § 868 části věty za středníkem zákona č. 509/1991 Sb. je nárok žalobkyně na náhradu škody vzniklé z úrazu dne 6. 7. 1990 třeba posuzovat podle občanského zákoníku ve znění účinném do 31. 12. 1991 (dále jen „obč. zák.“), jak správně dovodil odvolací soud.

Podle § 421 odst. 1 obč. zák. organizace odpovídá občanovi za škodu, kterou mu způsobila porušením právní povinnosti. Podle odst. 2 škoda je způsobena organizací, jestliže byla způsobena v rámci plnění jejich úkolů těmi, kteří tyto úkoly plnili. Tyto osoby samy za škodu takto způsobenou podle tohoto zákona neodpovídají; jejich odpovědnost podle pracovněprávních předpisů není tím dotčena. Podle odst. 3 věty první organizace se odpovědnosti zproští, jestliže prokáže, že škodě nemohla zabránit, ani při vynaložení veškerého úsilí, které lze na ní požadovat.

Podle § 415 obč. zák. každý je povinen počínat si tak, aby nedocházelo ke škodám na zdraví a na majetku ani k neoprávněnému majetkovému prospěchu na úkor společnosti nebo jednotlivce.

Předpokladem obecné odpovědnosti organizace za škodu podle uvedených ustanovení je 1) porušení právní povinnosti, 2) existence škody (majetková újma) a 3) příčinná souvislost mezi porušením právní povinnosti škůdce a vznikem škody (tzv. kauzální nexus). Zavinění se předpokládá, avšak za podmínek ustanovení § 421 odst. 3 obč. zák. se organizace může odpovědnosti zprostit. Porušením právní povinnosti je míněn objektivně vzniklý rozpor mezi tím, jak organizace skutečně jednala (případně opomenula jednat), a tím, jak jednat měla, aby dostála povinnosti ukládané jí právním předpisem či jinou právní skutečností, např. smlouvou. Vedle porušení povinnosti zákonné a smluvní zákon zakládá obecnou povinnost (tzv. generální prevence) ukládající každému počínat si takovým způsobem, aby svým jednáním nezpůsobil škodu na zdraví, na majetku a na jiných hodnotách (§ 415 obč. zák.), a to bez ohledu na to, zda mezi poškozeným a škůdcem existuje právní vztah či nikoliv. Porušení této povinnosti je rovněž porušením právní povinnosti ve smyslu ustanovení § 420 odst. 1 obč. zák. Protiprávní jednání musí být poškozeným prokázáno stejně jako vznik škody a příčinná souvislost mezi porušením právní povinnosti jako příčinou a škodou a jejím rozsahem jako následkem těchto příčin.

Občanskoprávní prevenci lze charakterizovat jako souhrn způsobů a forem předcházení ohrožení a porušování subjektivních občanských práv, tj. práv, která jsou upravována a chráněna normami občanského práva hmotného v objektivním smyslu. Vlastní obsah úpravy občanskoprávní prevence spočívá ve stanovení určitého systému prevenčních právních povinností, jakož i nepříznivých právních následků (sankcí) spjatých s jejich ohrožením či porušením. Jinými slovy řečeno, každý je podle § 415 obč. zák. povinen zachovávat vždy takový stupeň bedlivosti (pozornosti), který lze po něm vzhledem ke konkrétní časové a místní situaci rozumně požadovat a který - objektivně posuzováno - je způsobilý zabránit či alespoň co nejvíce omezit riziko vzniku škod na životě, zdraví či majetku; uvedené ustanovení mu však neukládá povinnost předvídat každý v budoucnu možný vznik škody. Nepočíná-li si někdo v souladu s takto obecně stanovenou právní povinností, chová se protiprávně a postihuje ho za to - za splnění dalších předpokladů - občanskoprávní odpovědnost za škodu (§ 420, 421 obč. zák.). Prevenční povinnost, kterou zákon v § 415 obč. zák. ukládá každému ve vztahu ke všem subjektům, znamená pro vlastníka nebo správce nemovitosti povinnost užívat a spravovat svůj majetek tak, aby jeho stav nezpůsobil škodu jinému, tedy dbát i o to, aby na jeho pozemku byla provedena opatření zamezující či snižující možnost vzniku škody na zdraví, na majetku a jiných hodnotách, a pokud již škoda hrozí, učinit opatření k jejímu odvrácení (srov. rozsudek Nejvyššího soudu ČR ze dne 20. 2. 2002, sp. zn. 25 Cdo 2471/2000, publikovaný v Souboru rozhodnutí Nejvyššího soudu, sv. 14, pod C 1021, nebo v časopise Soudní judikatura pod č. 65/2002).

Dovolatelce je třeba přisvědčit v tom, že pro posouzení věci nejsou uplatnitelné právní závěry vyplývající z rozsudku Nejvyššího soudu ČR ze dne 30. 6. 1986, sp. zn. 1 Cz 25/86, uveřejněného pod č. 36 ve Sbírce soudních rozhodnutí a stanovisek ročník 1988, podle něž na vlastníku, správci či uživateli pozemku, který není komunikací (chodníkem), nelze ani s ohledem na ustanovení § 415 obč. zák. požadovat, aby zajistil úpravy a přizpůsobení pozemku pro bezpečnou chůzi, i když je pozemek k chůzi fakticky využíván. Toto rozhodnutí se týká případů nebezpečí v místech, která nejsou k pohybu osob určena, zatímco v posuzovaném případě sloužil můstek k pěší chůzi po turistické stezce. Ne zcela příléhavý odkaz odvolacího soudu na citované rozhodnutí však nic nemění na správnosti jeho závěru, že prováděním oprav i pravidelných kontrol můstku v rozsahu v řízení zjištěném, žalovaný neporušil povinnost tzv. generální prevence, a to ani za situace, že (jak namítá dovolatelka) právě můstek přes potok byl místem, jemuž se turista na své trase nemohl vyhnout.

Ze skutkových zjištění v projednávané věci totiž vyplynulo (skutkový stav věci není vzhledem k přípustnosti dovolání podle § 239 odst. 1 o.s.ř. předmětem dovolacího přezkumu, dovolatelka v tomto směru ostatně výhrady nevznáší), že žalovaný (jeho právní předchůdce) vykonával právo hospodaření k lesním pozemkům, na nichž se nacházely vyznačené turistické stezky, mj. trasa přes Z. údolí, kde na dřevěném můstku přes potok došlo k úrazu žalobkyně. Žalovaný stezky pravidelně udržoval a kontroloval, konkrétně předmětný můstek na turistické stezce přes Z. potok byl zhruba 6 měsíců před zraněním žalobkyně opraven a jeho stav byl pracovníci žalovaného ing. R. zkontrolován naposledy asi 10 dní před úrazem; v této době nebyly dřevěné kulatiny ztrouchnivělé ani mechanicky poškozené. Bezprostřední příčinou úrazu žalobkyně byl pád vyvolaný uvolněním a prolomením jedné z kulatin, která ani při následné kontrole po úrazu nevykazovala známky zanedbané údržby či nadměrného opotřebení.

Za této situace není možné žalovanému vytýkat zanedbání (nevykonávání) náležité péče a dohledu nad majetkem, který spravoval, neboť jeho prevenční povinnost kontrolovat všechny turistické stezky tak, aby zabránil vzniku škod na životě, zdraví či majetku ve smyslu ustanovení § 415 obč. zák. nelze vykládat jako povinnost počínat si tak, aby v každém okamžiku vyloučil závadu způsobitou vyvolat škodu na libovolném úseku cesty. Takový požadavek by se rovnal objektivní odpovědnosti za škodu způsobenou závadou ve schůdnosti stezky, kterou však z povinnosti tzv. generální prevence dovodit nelze. Je proto správný závěr odvolacího soudu, že s ohledem na opatření učiněná žalovaným při péči o stav turistických stezek, nelze za zanedbání prevenční povinnosti žalovaného, vedoucí k poškození zdraví žalobkyně, považovat okolnost, že kontrola stavu můstku nebyla prováděna v kratším intervalu, než odpovídalo provozním možnostem žalovaného i obvyklému opotřebení můstku běžným provozem, tedy to, že poškození můstku vzniklé nahodile (blíže nezjištěným způsobem, pravděpodobně jiným uživatelem turistické stezky) v době mezi řádnými kontrolami stavu můstku nebylo zjištěno a odstraněno před vstupem žalobkyně.

Jestliže v posuzovaném případě byl můstek řádně udržován a jeho stav kontrolován v intervalech přiměřených reálnému nebezpečí jeho poškození či opotřebení běžným provozem na turistické stezce, a přesto nepředvídatelná závada při jeho přecházení způsobila žalobkyni škodu, nedošlo ke vzniku škody následkem toho, že by obecná prevenční povinnost zakotvená v ustanovení § 415 obč. zák. byla ze strany žalovaného porušena. V řízení pak nebyly zjištěny žádné další skutkové okolnosti, nasvědčující tomu, že ke škodě došlo následkem jiného konkrétního jednání či opomenutí žalovaného, jehož rozpor s ustanovením § 415 obč. zák. by zakládal protiprávnost jako předpoklad obecné odpovědnosti za škodu. Odvolací soud (stejně jako soud prvního stupně) proto správně dovodil, že žalovaný neporušil právní povinnost vyplývající z ustanovení § 415 obč. zák. a že jeho odpovědnost za škodu není založena.

Ze shora uvedeného vyplývá, že rozsudek odvolacího soudu je z hlediska uplatněného dovolacího důvodu [§ 241 odst. 3 písm. d) o.s.ř.] správný, a proto dovolací soud dovolání podle § 243b odst. 1 o.s.ř. zamítl.

O náhradě nákladů dovolacího řízení bylo rozhodnuto podle § 243b odst. 4 věty první, § 224 odst. 1, § 151 odst. 1 věty první a § 142 odst. 1 o.s.ř., neboť žalobkyně s ohledem na výsledek dovolacího řízení nemá na náhradu nákladů dovolacího řízení právo a žalovaný se práva na náhradu nákladů v tomto řízení výslovně vzdal.

Proti tomuto rozsudku není přípustný opravný prostředek.

V Brně dne 25. února 2003

JUDr. Petr Vojtek, v.r.

předseda senátu